

Mu.
ZEE

Guy Mees
The Weather Is Quiet, Cool and Soft

24.11.2018 – 10.3.2019

www.muzee.be

De tentoonstelling en de publicatie zijn een coproductie van Mu.ZEE, Oostende en de Kunsthalle Wien.

The Weather is Quiet, Cool and Soft presenteert werken uit verschillende stadia van de carrière van de Belgische kunstenaar Guy Mees (1935-2003) om inzicht te verschaffen in de intuïtieve en conceptuele aanpak van deze kunstenaar.

De geselecteerde werken variëren van vroege werken met kant uit de jaren 1960 met de generische titel *Verloren ruimte*, tot de laatste werken op papier uit 2003. De selectie omvat de films en foto's uit de reeks *Portretten (Niveauverschillen)*, nooit eerder getoonde structuralistische werken uit de jaren 1970, reeksen pastel op papier uit het midden van de jaren 1970, en uit papier geknipte figuren uit de jaren 1980. Samen bieden ze een beeld van Mees' kunstpraktijk en zien we hoe hij zich kon onttrekken aan de eenzijdige effecten van estheticisme door een methode te hanteren verankerd in variatie en gevoel.

De titel van de publicatie en de tentoonstelling – *The Weather Is Quiet, cool and soft* – is ontleend aan een nauwelijks leesbare notitie die de kunstenaar neerkrabbelde op een van zijn werken op papier en is tevens een hommage aan de atmosferische vluchtigheid, het buitengewoon gewone en de relativerende poëtische benadering van Mees.

Guy Mees streefde naar een reductie van de vorm en rigoureuze kwaliteit, maar hij was ook een kunstenaar van het zichtbare. Niets in zijn werk staat los van de omgeving: alles deelt in het willekeurige ritme van de fenomenen en in de poreusheid van de wereld.

De kunstenaar koos de enigmatische titel *Verloren ruimte* voor twee grote reeksen werken die in de tijd van elkaar gescheiden zijn door een kloof van meer dan twintig jaren: de werken met kant uit de jaren 1960 en de reeks die hij begon in de jaren 1980 met knipsels uit gekleurd papier die hij op de muur prikte.

Het programma van Guy Mees vinden we in een kort, op vele manieren te duiden manifest, dat ook fungeert als de enige tekstuele definitie van zijn werk:

De verloren ruimte is een aanlandende.

De verloren ruimte is een aanvullende in de hedendaagse woonruimte.

De verloren ruimte heeft geen afgelijnde functie.

De verloren ruimte is ruimte als gebruiksvoorwerp waarin bombast moeilijker, tastbaarheid makkelijker wordt.

De verloren ruimte is enkel het lichaam bepalend voor vorm, kleur, smaak, geur en klank.¹

Mees was lid van de Nieuwe Vlaamse School, een beweging die nauwe banden had met veel kunstenaars die ook verbonden waren met de internationale avant-garde in Europa, Japan en Noord- en Zuid-Amerika (waaronder bewegingen als het Spatialisme, Zero, Nul, G.R.A.V, Azimut/h,² en Gutai, om er maar enkele te noemen). De kunstenaars van deze groeperingen deelden o.a. een gemeenschappelijke interesse in lichte, seriële structuren, beweging en monochromie. Precies bij deze transnationale avant-garde van de vroege jaren 1960 genoot Mees al snel erkenning.

Maar zijn antiautoritaire houding en conceptuele aanpak, waarbij hij elke vorm van classificatie en hiërarchie deconstrueerde, brachten hem echter op alternatieve paden. Nauwgezet en discreet begon de kunstenaar zijn werk te bevrijden van systemen, structuren en dragers, zowel in de openbare als de huiselijke ruimte.

De kwestie van het auteurschap bracht Mees in de jaren 1960 en 1970 ertoe om te onderzoeken hoe de amateur film en fotografie benadert, wat resulteerde in de reeks *Portretten (Niveaoverschillen)*. In deze spontaan genomen beelden zien we een groepje van drie mensen op drie verschillende, verplaatsbare niveaus die bestaan uit een podium van gasbetonblokken; de blokken werden geplaatst in een artistieke of huiselijke omgeving – een galerie, een straat of tuin – waarbij de contextuele of architecturale banaliteit bijdraagt aan het geheel. De hiërarchische positionering van de protagonisten gebeurt op het ritme van zes mogelijke posities: 123, 132, 213, 231, 312 of 321. De reeksen, protagonisten, omstandigheden en het formaat van de foto's zijn eindeloos varieerbaar. Dat resulteerde in het geannoteerde werk *1, 2, 3*, dat bestaat uit foto's van contactafdrukken die in een rasterpatroon geplaatst zijn, alsof het een schets is voor een zintuiglijke vorm van wiskunde. Behalve de absurditeit van de mechanische handelingen, tonen deze films en foto's van vrienden en familie ons ook een fascinerend portret van de Belgische avant-garde rond de galerieën MTL van Fernand Spillemaeckers en X-One van Marc Poirier dit Caulier; daarnaast krijgen we ook internationale beelden te zien, zoals de reeks uit 1974 met portretten van Nicholas Serota in het Museum of Modern Art in Oxford.

Naast de foto- en videowerken bracht het principe van de zes posities Mees tot een nieuwe formeel onderzoek van combinaties volgens een chromatische kaart met lijnen in zes verschillende kleuren. Die lijnen, gegroepeerd in veelvouden van drie, werden getekend met viltstift en geordend in kolommen op dunne vellen papier (zoals gebruikt wordt voor kranten). Terwijl de algemene compositie, het automatische karakter en de herhaling van patronen en gestes eigen zijn aan een mechanisch proces dat vergelijkbaar is met dat van een drukpers, is hier de orde van de bladen zoek, waardoor ze enkel volgens het toevalsprincipe gelezen kunnen worden. Langzaam maken de lijnen dan plaats voor een schraal universum van pastelkleurige stippen op een oppervlak van dun papier, waarvan de onvatbare patronen soms bijna samenvallen met de muur en zich uitbreiden over de bekleding van die muur, de weg banend voor de beschilderde plinten en de *Verloren ruimte*-knipsels uit de jaren 1980.

De *Verloren ruimte*-werken roepen ook de idee op van de gedeconstrueerde lijst van het kunstwerk en de fragmentatie van de picturale ruimte. Drager, vorm en kleur worden één in de concrete ruimte en tonen de tussenin gesitueerde zone waar de kunst zich kan verbinden met de werkelijkheid, waarbij de kunst een emanatie wordt van die werkelijkheid.

Of het nu gaat om de namaak witte monochromen van kant uit het begin van de jaren 1960 die een diffuse innerlijke ruimte tonen, of de werken uit de jaren 1980 met de meer vluchtige vormen van de papieren knipsels die op de muur geprikt worden en die kleurfragmenten zijn die de densiteit en de leegte van de architectuur vormgeven: steeds vertegenwoordigen de *Verloren ruimte*-werken het begin en de culminatie van Mees' conceptuele en poëtische gedachtegoed. Ze zijn "vervuld van datgene waarvan hij het resultaat is, vervuld van het verlies ervan." (Dirk Pültau).

De tentoonstelling in Mu.ZEE is een aanvulling op de tentoonstelling van curator Lilou Vidal in de Kunsthalles Wien (31 januari - 9 april 2018) en besteedt extra aandacht aan bijkomend archiefmateriaal uit het nalatenschap van de kunstenaar, aan tijdelijke acties en efemere installaties. Verder is er ook een nieuwe selectie van werken uit een andere periode. De tentoonstelling biedt ook inzicht in de geest van een kunstenaar die zijn hele leven elk analytisch discours over zijn werk van de hand wees en de zintuiglijke ervaring centraal stelde.

Bij de tentoonstelling hoort een publicatie die het pad van de kunstenaar verkent en zijn blik volgt via een tactiele en archivale benadering van zijn werken. In de publicatie werd onbekend archiefmateriaal uit de nalatenschap van de kunstenaar opgenomen, zoals foto's, dia's, teksten en notities, en andere documenten. De publicatie onder redactie van Lilou Vidal werd uitgegeven door Sternberg Press. Een nieuwe publicatie met nooit eerder uitgegeven facsimile's gewijd aan het schrijfproces van de *Verloren ruimte*-tekst wordt door de curator geredigeerd voor de tentoonstelling in Mu.ZEE.

Curator: Lilou Vidal

Publicaties

Guy Mees – *The Weather is Quiet, Cool and Soft*, 188 pp
Soft cover - €25

Guy Mees – *The Lost Space*, 24 pp
Soft cover - €16

-----

¹ Tekst herschreven door Willem-Joris Lagrillière volgens instructies van Guy Mees in het begin van de jaren 1960s, naar een eerste geschreven versie van de hand van Wim Meuwissen.

² Het tijdschrift Azimuth en galerie Azimut (zonder h) werden in 1959 opgericht in Milaan door Enrico Castellani en Piero Manzoni. Luca Massimo Barbero (curator en red.), *Azimut/h, Continuità e nuovo*. Ed. Marsilio, 2014, Peggy Guggenheim Collection, Venetië.